

בית מדרש המרכזי דחסידי ברסלב "היכל הצדיק" אלעד

עניני בין המצרים ותענית ט' באב ע"פ ליקוטי הלכות

מובא בקיצור נמרץ למען ירוץ הקורא ויתרחב ליבו להרבות
בתפילה לזכות לבניין בית מקדשנו ותפארתנו.

עניני התענית

א. על ידי החורבן והגלות נפלה מלכות דקדושה ונמסר המלכות לעכו"ם ועל כן
מתענין כי על ידי התענית מתעלה האמונה ועל ידי זה עולה מלכות דקדושה
שהיא בחי' האמונה.

{ליקו"ה תענית א'}

ב. עיקר התענית כשאין שלום "כי לא חרבה ירושלים אלא בגלל שנאת חינם"
ועל ידי התענית נתתקן המחלוקת ונעשה שלום, כי נכנע "מזונא דגופא" ומתגבר
"מזונא דנשמתא" שזהו שלום האמיתי.

{ליקו"ה תענית א'}

ג. כשנחרב בית המקדש גזרו להתענות ד' צומות, כי עתה מתגברין ד' יסודות
בגשמיות שהם ראשי התאוות {אש, רוח, מים, עפר} ועל ידי התענית נכנעין ד'
יסודות הגשמיים ומתעלין ד' יסודות הרוחניים.

{ליקו"ה תענית ב'}

ד. עיקר תיקון התענית הוא המשפט, שיחשוב דרכיו וישפוט עצמו על כל דבר,
ועל כן היו נוהגין ביום התענית לומר דברי כיבושין לעם, וכמו כן צריך האדם
לעשות בכל יום ויום ובפרט ביום התענית.

{ליקו"ה הרשאה ג' ז'}

ה. כל הצרות נמשכין מחורבן בית המקדש שהיה על ידי שפגמו בכבוד הצדיקי
אמת, ועל כן קורין פרשת "ויחל משה" שמדבר מריבוי התפילות של משה רבינו
עד שפעל לעורר רחמי יתברך ולקבל לוחות השניות, ושיוכל כל אחד מישראל

בית המקדש שבא על ידי התגברות העצבות והבכיה בחינם בחינת "ויבכו העם
בלילה ההוא" אתם בכיתם בכיה של חנם אני אקבע לכם בכיה לדורות, כי
עתה צריכין לבכות בט' באב ובחצות לילה על חורבן בית המקדש {ועל החסרון
ברוחניות} כדי להמתיק הדין בשורשו ולתקן בכית חינם ועצבות.

{ליקו"ה הודאה ו' כ"ה}

י.ד. חליצת המנעלים בט' באב כי על ידי שמתאבל ושב על עוונותיו וסובל הבושה
והבזיון של חליצת מנעלים ועטיפת הראש שמורה על הסתלקות המוחין ואור
הפנים, על ידי זה מרחם השי"ת עלינו ומוחל עוונותיו כמו ביוה"כ.

{ליקו"ה גיטין ד'}

טו. אחרי ט' באב קורין שבעה דנחמתא כי "כל המתאבל על ירושלים זוכה
ורואה בשמחתה" ואחר האבילות בסוף יום ט' באב נצמח צמיחת קרן משיח ואז
השי"ת מנחם אותנו בכל מיני נחמות שהם ז' דנחמתא.

{ליקו"ה יו"ט ה'}

טז. "אנוכי אנוכי הוא מנחמכם" - עיקר הנחמה הוא השי"ת בעצמו והצדיק בגודל
כוחו ממשיך התנוצצות אלוותו גם עלינו בחשכת הגלות המר הזה עד ששומעין
ומרגישין בלב נעימת אמיתתו כל אחד כפי שמשער בליבו.

{ליקו"ה מילה ה'}

יז. שבת נחמו - כי עיקר הנחמה מכל הצרות הוא שבת קודש שהיא בחי' הארת
הרצון, כי על ידי שבת זוכין לרצון בשלימות לכסוף ולהשתוקק תמיד להשי"ת
יהיה איך שיהיה כי כל זמן שרוצין ברצון חזק להשי"ת בודאי יש תקווה כי סו"ס
נזכה לשוב אליו יתברך, ועל כן אחר האבילות והבכיה זוכין לשבת נחמו כי
עיקר הנחמה הוא הרצון - וזהו "שישו איתה משוש כל המתאבלים עליה" וכל
המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, כי על ידי הבכיה של ישראל זוכין
לרצון שהוא בחי' שמחה ומהפכין האבילות לרצון ושמחה.

נלקט ונערך על פי ליקוטי הלכות

שיעור ונוחח - 052-7193832

הובא לדפוס על ידי-
דף אחד מרבינו יתקן את הכל
"איון בלעטיל פון ספרי רבינו נועט זיין אטיקון אוף אלקינג"
לתרומות עבור עסק ההדפסה וההפצה
0547635935 / 0533111169

לעורר רחמיו יתברך על ידי אמירת י"ג מידות הרחמים שעל ידי זה זוכין כמה כשרים ויחידי סגולה לחפש ולבקש ולמצוא הצדיקי אמת שבכל דור שעל ידי זה נתקן הכל.

{ליקו"ה שלוחין ה' ל"ו}

בין המצרים

ו. בין המצרים מתחילין מ"ז בתמוז שאז נשתברו הלוחות כי אז שבר משה רבינו את הלוחות והסכים ה' על ידו כי עשה בזה תיקון נפלא שעתה אי אפשר בשום אופן לקבל קדושה באתגליא אלא אם כן בדרך העלם, על ידי הבקשה וחיפוש ומי שרוצה לחוס על עצמו כשרואה גודל החורבן יעסוק בבקשה וחיפוש איה מקום כבודו.

{ליקו"ה שבת ז' כ"ג}

ז. עדיין צריכין לזה תפילות וצעקות הרבה להשם יתברך לזכות לזה שיהיה נכלל בקיבוץ הקדוש שיאמרו כל הדברים שבקדושה בכוונה גדולה כל כך ובהתקשרות לצדיקים אמיתיים עד שיוכלו להמשיך כל התיקונים בכל פעם, כי בעוה"ר נתרבה המחלוקת ועל ידי זה נחרב בית המקדש, ועתה העיכוב הוא על ידי שאין קיבוץ של ישראל בשלימות בתכלית השלום האמיתי.

{ליקו"ה נט"י לסעודה ו' ע"ד}

ח. בין המצרים שמתאבלין על הגלות וחורבן בית המקדש נמשך מנפילת המלכות על ידי שלומדין שלא לשמה להתייהר וכו', עד שנפגם כל כך שנעשה להם פה לדבר על הצדיק שמשם כל החורבנות, ועל כן נוהגין שאין אוכלין בשר באלו הימים להורות שנתעלמו מאיתנו ההלכות מעוצם החורבן בבחי' "עם הארץ לא יאכל בשר".

ט. בבין המצרים דינים שורים חס ושלום בחי' יראות נפולות, ועל כן אמרו חז"ל שצריך להזהר מאד שלא לצאת יחידי מד' ועד ט' שעות, שכל זה בחי' יראות נפולות ועל כן צריכין להשתדל להעלות אלו היראות נפולות וזה על ידי התענית, ועל ידי אמירת חצות, כי אמירת חצות הוא בחי' משפט כי עיקר האבילות הוא להתאבל על מעשיו, וכל אחד כפי מה ששופט את עצמו וזוכה לתקן מעשיו כן יש לו חלק בבנין בית במקדש, כי עיקר בנין בית המקדש על ידי משפט בבחינת "ציון

במשפט תפדה" ועל ידי זה מתבטלין היראות נפולות וזוכין ליראת ה' טהורה.

{ליקו"ה הרשאה ג' ו'}

י. עיקר כל היסורים והמניעות מעבודת השם יתברך הם בבחינת המצרים בבחי' "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", וכל זה נמשך מחמת שישראל עצמן לא שמרו את עצמן מלדרוס הגבול שבין אחד לחבירו, על כן צריכין להזהר בכל הנ"ל דהיינו לאהוב עצמו עם חבירו ולרחם עליו מאד ולהשדל בכל כוחו לדבר עמו בירא"ש להכניס בו הדעת הקדוש לטובה.

{ליקו"ה שותפים בקרקע ה' ט"ז}

יא. עיקר הקינות הם על הסתלקות הצדיקים האמיתיים ששקולה כפליים כחורבן בית המקדש ועל ידי זה אנו עכשיו כצאן אשר אין להם רועה כי אין יודעין מיהו הצדיק ואנו צריכין לצעוק וחפש ולבקש אייכה - אייכה הצדיק האמת שנחשך אורו אצלינו שאין זוכין לידע ממנו ועל ידי הקינות והצעקה אייכה אנו זוכין שיתגלה לנו אורו ונזכה לאמונה שלימה.

{ליקו"ה נט"י ד' ה'}

יב. ענין אכילת ביצה בסעודה מפסקת כי ביצה נגמרת לכ"א יום כמנין ימי בין המצרים, וסימן טהרה בביצים כאשר אחד כד {עגול} וראשה האחר חד כי שני ראשיהם כדים או שניהם חדים הוא בודאי סימן טומאה, כי זה דרך הרשעים והרחוקים מהאמת שכשנופל עליהם אבילות צער ויסורין אינן מנחמים עצמם כלל ונשארים שקועים במרה שחורה ואבילות וכו', ולהיפך כשיש להם איזה טוב הם ממלאים פיהם שחוק ועושים כל ימיהם כחגים

אבל הצדיקים והכשרים כשיש להם צער ח"ו הם בבחינת אסירי התקווה ומחייין ומנחמין עצמן בגודל תקוותם לאחרית טוב - כי כד וחד הוא בחינת אבילות ונחמה כי אצל הצדיקים מקושר האבילות והצער בתקווה ונחמה ועל ידי זה אינם מייאשים עצמם לעולם מהשי"ת עד שזוכין לאחרית טוב.

{ליקו"ה ביצים ה' א'}

יג. כל מלחמתו של יעקב עם שרו של עשיו שרצה להגביר הגלות ולהאריכו מאוד, שעיקר הגלות הוא העצבות כנ"ל "וירא כי לא יכול לא" כי כנגד יעקב עצמו אין לו שום כח כי היה קדוש וטהור מאד בקדושת הברית, ולא היה לו פגם בזה שמשם כל העצבות כידוע, ועל כן באמת זכה שהוא עצם השמחה עצם האמת, אבל בעוה"ר התגבר ונגע בכף ירך יעקב, ואיתא שנגע בבניו ובדורות אחרונים, שמזה נמשך איסור גיד הנשה ואיתא שזה בחי' ט' באב שבו נחרב